

Sygn. akt V ACz 953/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział V Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Barbara Kurzeja

Sędziowie: SA Grzegorz Stojek

SA Olga Gornowicz – Owczarek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. P.

z udziałem M. M.

o uznanie wyroku sądu zagranicznego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach

z dnia 2 października 2012 r., sygn. I Co 101/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt V ACz 953/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Gliwicach zwrócił wniosek wnioskodawcy o uznanie wyroku rozwodowego Sądu Pierwszej Instancji w G. (T.) z uwagi na braki formalne wniosku. Wskazane zostało, że wnioskodawca pomimo otrzymanego wezwania, nie przedłożył wymaganego art. 1147 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. 1964, Nr 43, poz. 296 – dalej k.p.c.) zaświadczenia potwierdzającego prawomocność powyższego wyroku, prawomocność ta zaś nie wynikała z treści wyroku. Sąd podkreślił przy tym, że wymóg złożenia zaświadczenia

o prawomocności wyroku nie mógł być zastąpiony poprzez przedłożenie przez wnioskodawcę dokumentów potwierdzających fakt zawarcia przez uczestniczkę postępowania ponownego związku małżeńskiego.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie wnioskodawca wnosił o jego uchylenie i merytoryczne rozpoznania wniosku o uznanie orzeczenia sądu zagranicznego. Wskazał, że prawomocność wyroku sądu zagranicznego wynika z faktu zawarcia przez pozwaną ponownego związku małżeńskiego, co byłoby niemożliwe bez uprzedniego uzyskania przez nią rozwodu. Zaznaczył również, iż zwracał się do sądu zagranicznego o wydanie niezbędnych dokumentów, jednak w odpowiedzi otrzymał kopie dokumentów już przedłożonych do akt postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Warunki uznawania orzeczeń pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką T. reguluje dwustronna umowa międzynarodowa o pomocy prawnej w sprawach cywilnych

i karnych podpisana w Warszawie dnia 22 marca 1985 r. (Dz. U. 1987, Nr 11, poz. 71), która analogicznie do art. 1147 § 1 pkt 1 k.p.c. przewiduje w art. 23 ust. 2 lit a obowiązek dostarczenia przez stronę wnoszącą o uznanie orzeczenia zaświadczenia stwierdzającego,

iż orzeczenie jest prawomocne chyba, że okoliczność ta wynika z jego treści. Faktu prawomocności orzeczenia strona może więc dowodzić wyłącznie we wskazany wyżej sposób. Skarżący nie przedłożył jednak zaświadczenia o prawomocności wyroku rozwodowego, z treści zaś załączonych do wniosku dokumentów wynika, iż wyrok, którego dotyczyło żądanie uznania, miał charakter wstępny i nadano mu jedynie rygor natychmiastowej wykonalności, co nie jest równoznaczne z prawomocnością orzeczenia. Brak było więc podstaw do przyjęcia, aby skarżący złożył wymagane prawem dokumenty niezbędne do rozpoznania wniosku o uznanie orzeczenia sądu zagranicznego.

W konsekwencji zasadnie Sąd Okręgowy wezwał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych wniosku, a w następstwie ich nie uzupełnienia w określonym terminie, zwrócił wniosek.

Zaskarżone zarządzenie odpowiadało więc prawa, zaś zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.